

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΓΑΛΟΝΙΑ

ΗΥΤΟ τὸ πρωί, στὴ μεγάλη οάλα τῆς βίλλας, ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῆ τὰ γραφεῖα τοῦ Ἐπιτελείου, ὁ Ροζέ ντ' Ἀρκουῦ τραλλῶς ἀπὸ χαρὰ καὶ μεθυμένος ἀπὸ δόξα, παρουσιάστηκε στὸ συνταγματάρχη του γιὰ νὰ πῆρῃ τὰ γαλόνια τοῦ λοχία τὰ ὁποῖα εἶχε κερδίσει μὲ τὴν ἀνδρεία του στὴ μάχη τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Ὁ συνταγματάρχης ὀκρῶς βλέπωντάς τον ψιθύρισε μὲ κάποια ἐκφρασθῆ βαθυτάτης θλίψεως στὴ φωνὴ του:

— Ἄλλοιμοιο παιδί μου, ἡ Γαλλία εἶνε τόσο φτωχὴ σήμερα, ὥστε δὲν ἔχομε λεπτὰ οὕτε γαλόνια ν' ἀγορασθῶμε...

— Ἔτσι ὁ λοχίας ντ' Ἀρκουῦ θὰ ἔμενε χωρίς γαλόνια. Θὰ εἶχε δέξαι τὰ καθήκοντα τοῦ βαθμοῦ του, χωρίς ὁμως νὰχῆ καὶ τὴς τιμὲς του... Καὶ οκεφτόταν πῶς θὰ μπορούσε νὰ ἐπιβῆθῃ στὸς στρατιώτες του καὶ νὰ τοὺς διηγήρῃ στὴν μάχη, χωρίς γαλόνια; Ἀπὸ δάκρυα ἔλαμπαν στὶς ἄκρες τῶν ματιῶν τοῦ Ροζέ. Ὁ συνταγματάρχης τότε κατάλαβε τὴ γινότανη μέσ' στὴν ψυχὴ τοῦ νεαροῦ ὑπαξιωματικοῦ καὶ γιὰ νὰ ξεριζώσῃ ἀπὸ τὴν καρδιά του τὴν ἀπογοητευσὶ, ἣ ὁποία τώρα τελευταία εἶχε πιάσει ὅλο τὸ στρατό, τοῦ εἶπε:

— Λοχία! ἀπόψε θὰ πᾶς ἐπικεφαλῆς δέκα στρατιωτῶν νὰ παρουσιαστῆς στὸν ἀρχιστάτηγο, πού αὐτὴ τὴ στιγμή βρίσκεται στοὺς Σατὼ-Ρεντόν, καὶ νὰ τοῦ ἐγκαθίστῃς αὐτὸ τὸ ἔγγραφο. Ἡ ἀποστολὴ πού σου ἀνατίθῃ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνη, ἀλλά ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σένα... Μὴν ξεχάσεις ὡστόσο στὸ μέσο τῆς πορείας νὰ ξεκουράσῃς λίγη τοὺς στρατιώτες σου...

Ὁ Ροζέ ντ' Ἀρκουῦ ἦταν ἕνας ἐφηβος μ' ὀλοφάντενο κ' ἔξυπνο πρόσωπο, μὲ μαλλιά ξανθὰ, σῶμα λεπτὸ καὶ γενικά, μ' ἐξωτερικὸ πού τὸν ἔκανε νὰ μοιάζῃ κάποτε μὲ σερνὸ κορίτσι, ὅπως ὅλα σχεδὸν τὰ πραγματικά παλληκάρια.

Τὸ ἀπόσπασμα τῶν δέκα στρατιωτῶν μ' ἐπικεφαλῆς τῶν νεαρῶ λοχία ξεκίνησε ὀλίγο. Στὸν ἔξω ἀπὸ τὴν παγονιά δρόμοι τὰ βήματα τοὺς ἀντιχόησαν ὀρθιμακὰ. Ὁλόγυρα ἀπλωόνταν ὀμορφα χιονισμένα τοπία. Στὸν ἔξιστορο ὄρανό το φεγγάρι ἔλαμπε ὀλόγυρο, γλαρό. Περατοῦσαν ἔτσι ἀρετές ὄρες χωρίς νὰ τοὺς συμβῆ τίποτε. Σαφινὰ ὁμως, καθὼς προχωροῦσαν ὁ Ροζέ στάθηκε καὶ τέντισος κ' αὐτιά... Τοῦ φάνηκε σάν ν' εἶκουσε ἀπὸ πέρα τοὺς ἦτους κήποιας γαλμαδίας.. Ποὺς ἦταν τότε αὐτοὺς πού ἔψελνε τὴ νύχτα ἐκεῖνη πού ὅλη ἡ Γαλλία θλιμμένη θρηνησοῖς; Ὁ Ροζέ τάχυνε τὰ βήματα του καὶ οἱ στρατιώτες του τὸν ἀκολούθησαν. Ὅταν προχώρησαν ἀρετὰ κ' ἔφτασαν στὴν καμπὴ τοῦ μοροποτιοῦ, βρέθηκαν ἔμπροσξ σ' ἕνα συνηνητικὸτάτο θέαμα. Ἐκεῖ, μέσα στὴν ἔξωξη καὶ στὴν ἔρημιά, ἕνα ταπεινὸ καὶ μισοκρημενμένο ἐκκλησιακὸ ὑψηνε τοὺς μαύρους τοίχους του. Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ του πόρτα φαινόνταν ὁ παπάς, πού λειτούργησε φοροδίνας ὀλόγυρα ἀμψια. Τὸ φῶς τῶν λαμπτήρων πού ἔκαιαν μερδὸς σὸ ἱερό, ἔφραυόντα ἀπὸ τὰ τζάμια, στόλιξε μὲ πλῆθος διαμάντια καὶ μετρίλινα τοὺς θάμνους. Τὸ ἄρμονιο στένταε παραποσιὰ, ἐνδὸ ὁ χορδὸς ἔψελνε μελωδικὰ κάπιο τροπάριο. Ὁ Ροζέ θυμηθῆκε τότε τὴν σύσταση πού τῷ εἶχε κάνει ὁ συνταγματάρχης, νὰ σταθῇ δηλαδὴ στὸ μέσο τοῦ δρόμου γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν οἱ στρατιώτες του. Καὶ πράγματι εἶχανε φτάσει πειὰ σχεδὸν τῶρα στὰ μισὰ. Ἀμέσως γυρίζοντας πρὸς τὸ ἀπόσπασμά του, εἶπε οτι ἐκεῖ θὰ σταματοῦσαν νὰ ξεκουραστοῦν λίγο καὶ οτι μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ μπορούσαν κ' αὐτοὶ νὰ μπουν στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ ἐνώσουν τὴν προσεχή τους μὲ τοὺς ἄλλους χριστιανοῖς.

Ὅταν σὲ λίγο οἱ στρατιώτες μπίχαν στὴν ἐκκλησία, ὁ παπάς εἶχε γονατίσει μπρὸς στὸ Ἱερό Βῆμα καὶ ἀπῆγγεμπε μὲ προσεχή τῆς τοὺς πρῶντας καὶ γιὰ κείνοους πού ἀνοιχτόταν ἀκόμα ὑπὲρ ἱερῶν μὲ ὀσίων. Ὑστερα, ἀφοῦ κῆταξε μὲ κάποια ἀπορία τὸ ἀπόσπασμα, μπίχε σὸ ἱερό ὅπου κίλινε τὸν καντηλανάφτη του καὶ τοῦ εἶπε κῆτα. Ὅταν δὲ τελειώσε ἡ λειτουργία καὶ ὁ Ροζέ μὲ τοὺς στρατιώτες του βῆχαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ὁ καντηλανάφτης τοὺς πληροῖσε καὶ τοὺς εἶπε μὲ ἐγύβνια:

— Ὁ κ. ἐφημέριος σᾶς παρακαλεῖ νὰ περάσετε στὸ πρῶσβετῆρο τοῦ.

Οἱ στρατιώτες ἀκουσαν μὲ κάποια ἀπορία τὴν πρόσκληση αὐτὴ, καὶ ἀκολούθησαν τὸν καντηλανάφτη στὸ πρῶσβετῆρο. Ἦταν ἕνα φτωχικὸ σπιτὸ μὲ τὴν φιλῶξενη πόρτα του ὀλάνοιχτη ὀ ὀλους πού θὰ περῶσαν ἀπὸ κῆτα εἶτε γιὰ νὰ γερθῶουν σωχῶρεση γιὰ τὰ σφάμιατά τους, εἶτε γιὰ νὰ πάρουν κάποια ἀνακούφιση γιὰ τοὺς πόνοους τους. Τουρτουρίζοντας ἀπὸ τὸ κῆτο οἱ στρατιώτες πέρασαν στὸν κῆτο πού σ' αὐτοῦ πού τὸν εἶχε ἰρημάδης ὁ χειμῶνας, ἀνέβησαν τὰ δυὸ-τρὶα μισοραγῆ-

μένα σκαλιά καὶ βρέθηκαν σὲ μιά μεγάλη ζεστὴ κἀμψη, πού χοησίμευε γιὰ κούβια καὶ τραπεζαρία μετῶ. Χεντρα κοῦσουρα ἔκαιαν στὸ μεγάλο ἰζάκι. Ἡ δεσποινίς Βιργνία, ἡ ἀδερφή τοῦ παπᾶ, γονατισμένη κοντὰ στὴ φωτιὰ μὲ τὰ μάγουλα κατακόκκινα ἀπὸ τὴν πύρα τῆγάνιζε λοκουμάδες. Μόλις εἶδε τοὺς στρατιώτες νὰ κβαίνου μέσα, ὁ παπάς στῆ ὄψητῃ ἀπὸ τὴ θῆση του καὶ, πλησιάζοντας μὲ ἕνα ἀγαθότατο χαμόγελο, τοὺς ἐσφίξε ὀλων τὰ χέρια καὶ τοὺς εἶπε:

- Σᾶς εὐχαριστῶ, πού ἤρθατε. Ὅταν σᾶς εἶδα στὴν ἐκκλησία ὅπου εἶχαμε ὀλονυχτία ὑπὲρ τῶν Γαλλικῶν ὀλων, εἶπα μὲ τὸ μάλιο μου: Οἱ καῖήμενοι οἱ στρατιώτες θὰ ὑποφέρουν πολὺ. Ποιὸς ἔξερει πόσο δρόμο ἔχουν κῆμει καὶ ὄως καὶ νὰ πενοῦν. Ἄς τοὺς φωνάξω νὰ πάρουν μιά ὀσῆτα μεζὺ του.
- Κῆμει ἐφημέριε, ὁ Ροζέ, σᾶς εὐχαριστοῦμε πολὺ...
- Δὲν πρέπει νὰ μ' εὐχαριστήσετε παιδιὰ μου, ἀπάντης ὁ παπάς. Κῆμει ἀπλῶς τὸ καθῆκον μου ὄς κολιτής Γάλλος. Πρῶτοι νὰ φῶγεται θὰ σᾶς εὐλόγησω μὲ τὴν ἰδέα οτι εὐλόγῶ ὀλόκληρη τὴ Γαλλία.

Οἱ στρατιώτες ἔφαγαν μὲ πολλὴ ὄρεξη. Βῆχαν ὑπέροχοους τοὺς λοκουμάδες τῆς δίδοξ Βιργνίας καὶ θαυμάσοι τὸ παλῆτο κρασί τοῦ παπᾶ, πού ἀφίξε χοροῦμένο στὰ ποτήρια. Ὁ Ροζέ μίλησε στὸν ἐφημέριο γιὰ τὴν ἐμπιστευτικὴ τοὺς ἀποστολή καὶ κείνος ἦμπε ὑπὲρ τῆς ἔπιτυχίας τῆς. ἔβρε ὁμως μιά ἀπορία ὁ γέρο-παπάς καὶ μὴν ἀνέχοντας πειὰ, ῶρθηκε:

- Καὶ σᾶς ἐστειλαν εἰς μοναχούς, χωρίς νὰ ἔχετε κανέναν ἐπικεφαλῆς;
- Ἄκουόντας τὰ λόγια αὐτά, μὰ ἐκφρασις θλίψεως ἀπλόθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Ροζέ.
- Μὰ συγχροεῖτε, κῆμει ἐφημέριε, εἶπε, εἶμαι ἐγὼ ὁ ἐπικεφαλῆς. Εἶμαι λοχίας. Δὲν φορῶ βίβια γαλόνια, μὰ πρέπει νὰ ἔξερετε οτι σήμερα ἡ Γαλλία εἶνε πολὺ φτωχὴ καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀγοράξῃ ὀσρητὰ χρυσὰ ἡ ὀσρητὰ μὲν τὰ νὰ φοροῦν οἱ στρατιώτες πού προάγονται γι' ἀνδραγαθήματα κατὰ τὴ μάχη.

Ἀπὸ δάκρυα πάλι, ὄπως καὶ τὸ πρωί, ἔλαμπαν στὶς ἄκρες τῶν ματιῶν τοῦ ὑπαξιωματικοῦ.

— Φτωχὸ μου παιδί! εἶπε τρομαρὰ συνηνημένος ὁ ἐφημέριος. Θὰ ἀποστάσεις τάχα εὐτυχιμένο τὸν ἐαυτοῦ σου ἂν ἔβλεπες τὰ ὀσρητὰ σου νὰ λῆμκουν στὴν ἀκρὴ τῶν μανικιῶν σου;

- Ὄ! λὴ ναι... θὰ ἦμιον πολὺ εὐχυσμομένο, ἀπάντης ὁ Ροζέ, ἀνιότανος ἐνα λυγμοῦ.
- Ἐ! λοκίον, παλληκάριο μου, εἶπε ὁ ἐφημέριος, ἐγὼ θὰ σοὺ δῶσω τὴν εὐχαριστήση αὐτὴ ἀμέσως. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν ἀδερφή του τὴ γεροντοκόρη, τῆς εἶπε:

— Βιργνία, πῆγναινε σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ φέρῃς τὰ λευκὰ μου ἀμψια.

Ἡ Βιργνία πέρασε στὸ ἄλλο δωμάτιο καὶ σὲ λίγο γίφοος φέροντας ἐνα μεγαλόκι, ὅπου ἦσαν τὰ λευκὰ ἀμψια τὸ ἀδελφοῦ τῆς τυλιγμένα. Καθὼς ἄρχισε νὰ τὸ ἀνοίγῃ, μὰ μυροδιδὰ ἱβαντοῦ, κερσοῦ καὶ ἔξωδὸν λουλουδιῶν ὀμορπιστηκε στὴ γλαρή ἀτμόσφαιρα τῆς κῆμψης. Τὰ ἀμψια αὐτά πού ἦσαν τὸ κῆμα τοῦ φτωχοῦ ἐφημερίου καὶ τοῦ ποιμνιοῦ τὰ φοροδῶσε μονάχα τὸ Πάσχα. Τοῦ τὰ εἶχε κάνει ὀδορο κάποια βαθυπλόυτη πυργοδῶσινα κατὰ τὴ βῆσπη τὸ πρῶτου παιδιοῦ τῆς καὶ ἦσαν κεντημένα μὲ πραγματικὸ χρυσοφί.

Ὁ παπάς ἀρῶ τὰ ἐξῆλθε τοὺς ἔφριξε μὲ τελευταία ματιὰ θαυμασμοῦ, ἀλλά χωρὶς δισταγμοῦ, ἐξῆλθοντας δυὸ ὀλόγυρα ὀσρητὰ, τῆδωος στὴν ἀδερφή του, λέγοντας:

- Πᾶνε τα, Βιργνία, σὲ μανίρα μὲ κῆριο τοῦ κῆροῦ ὀλόγια...

Τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ ὑπαξιωματικοῦ εἶχαν πλημῶρισε ἀπὸ δάκρυα. Τῶρα πειὰ ἦταν ἀλθιστῆς λοχίας. Λιγὰ μκλαεῖα ἦσαν τὰ γαλόνια του, μὰ δὲ σῆμαίνε. Ἦσαν ἀπὸ πραγματικὸ χρυσοφί.

Ὑστερ ἀπὸ λίγη ὄρα τὸ ἀπόσπασμα πού εἶχε ἀναλάβει καὶ πάλι τὴν πορεία του, πληροῖσε ὀ κῆμοῦ δίδας. Ὁ Ροζέ τραβῶσε μπροστὰ καὶ κῆμᾶρνας τὰ γαλόνια του, πού ἔλαμπαν στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Σαφινὰ σὲ ἀπόσταση μερικῶν μέτρων μπροστὰ, εἶδε δυὸ μαύρους ἰοκούς πού προχωροῦσαν. Ἦσαν Γερμανοὶ ἄξιωματικοί. Πίσω τοὺς ἀκολουθεσοῦς ἕνα ἀπόσπασμα στρατιωτῶν.

Ὁ Ροζέ στάθηκε ἀμέσως ἀνατριχίζοντας ἀπὸ χαρὰ. Τράβηξε στὴ στιγμή τὸ πιστόλι του καὶ προτοῦ οἱ δύο Γερμανοὶ ἀξιωματικοὶ καταλάβουν τι γίνονται, τοὺς εἶχε ἐπιλάθεσε νεκρούς. Ἐπειὰ ὁ γενναίος λοχίας τραβῶντας τὸ σπαθί του, ὄρμησε κατὰ τῶν Γερμανῶν στρατιωτῶν, φωνάζοντας στοὺς δικούς του:

- Ἀπάνους του μὲ γυνιὰ σπαθιά. Τρομαρὴ σαγὰν ἐπακολούθησε. Ὁ Ροζέ εἶχε ὄρηξει στὴ μέση τῶν Γερμανῶν καὶ, πᾶλλοντας τὸ σπαθί του ὀλόγυρα, ὀδῶρψε τὸ θάνατο. Καθὼς τὸ κῆρο ὑψόνονταν κ' ἔπεφτε βαρὺ κρατώντας τὸ φονιμὸ σπαθί, τὰ χρυσὰ γαλόνια τὸν πῆταν ἀστραπὰς. Μεθυμένοιο ἀπὸ τὴς ἀστραπὰς ἐκείνης κ' ἀπὸ τὴν γε-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Για να γράψετε μιὰ παθητική ερωτική επιστολή, πρέπει να την άρχισετε, χωρίς να ξέρετε τι πρόκειται να γράψετε και να την τελειώσετε, χωρίς να ξέρετε τι γράφατε.

— Τα δάκρυα είναι ή ρητορική τού ερωτός.

— Η ζηλοτυπία γεννιέται μαζί με τόν έρωτα, μὰ σπάνια πεθαίνει μαζί του.

— Ο έρωτας γεννιέται από τόν τίποτα και πεθαίνει από τόν καθετί.

— Η άρετή και ο έρωτας είναι δυό θηρία. Μοιραίως τó ένα θά φάγη τó άλλο.

— Ο έρωτας είναι επικίνδυνο εμπόριο που τελειώνει πάντα με χρεοκοπία.

— Ο έρωτας γεννιέται κ' αθέανει σιγά-σιγά, όπως ο πυρετός. Ύπαρχουν στιγμές που μιλεί κανείς πώς έθεραπεύθη και στιγμές που νομίζει ότι άπεθανε!

— Πολύ μακριά άπουσία και πολύ συχνή άπόλαυσις είναι ο τάφος τού έρωτός.

— Στόν έρωτα ή πείρα είναι ιατρός ερχόμενος μετά την άσθένειαν.

— Τόσος έγωισμός υπάρχει στον έρωτα ώστε προτιμάμε να δοθώ με τó πρόσωπο που αγαπάμε δυστυχισμένο, παρά ετυχιμένο κοντά σ' ένα τριών.

— Ο Σοκράτης ώνόμασε τήν ώμορφιά βραχυχρόνιο τυρανία, ο Πλάτων πρόνομο τής Φύσεως, ο Θεόφραστος σιωπηλόν άπατεώνα, ο Θεόκριτος τεπληνή πόληψιν, ο Καρνεάδης μονήρης βασιλείαν, ο Δομητιανός έλεγε ότι ουδέν χαριέστερον τής ώμορφιάς υπάρχει, ο Άριστοτέλης ότι ή ώμορφιά είναι ή καλύτερη συστατική επιστολή, ο Όμηρος ότι είναι λαμπρό δώρο τής Φύσεως; και ο Όβίβιος δώρον τών θεών. Ο Άνακρέων τέλος ελεπεν ότι ή ώμορφία είναι εφήμερη, ο έρωτας που είναι αθάνατος, άλλάκις συχνά κατοικίαν...

— Η δουλία τού έρωτός είναι δείγμα τής άσπότητός του. Ο τολμηρός έρωτός ή δεν έχει καρδιά ή είναι πολύκυρος κατακτητής καρδιών.

— Οι όρκοι είναι κίβδηλα νομίματα, με τά όποια πληρώνονται ή θυμίες τού έρωτός.

— Στο εμπόριο τού έρωτός οι άνδρες έχουν ανάγκη έκτεταμένων συνδιαλέξεων ή γυναίκες διακεκομμένων φράσεων. Γιατί οι μόν θέλουν να πείσουν· αι δά ν' άρνηθούν.

— Τό μεγαλύτερο θαύμα τού έρωτός είναι ότι μιά; θεραπεύει από τίζ... έρωτοτροπίας.

— Όσο περισσότερο μυστικός είναι ο έρωτας τόση μεγαλύτερη δύναμη έχει. Όσο περισσότερο άπόκρυφος είναι, τόσο πιά πολύ μεγαλύτερη. Κι' όσο περισσότερο κρύβεται τόσο περισσότερο φανερώεται.

— Με τόν έρωτα μαθαίνει κανείς την τέχνη να παραδίδεται. Η γυναίκες μαθαίνουν την τέχνη ατή πάντοτε δι' έξοδον των.

— Η γυναίκες άρνούνται όχι γιατί δέν άγαπούν ή δέν θέλουν άλλά γιατί... παραθέλουν και υπεργαπούν!...

ναϊότητα τού λοχία τους, οι Γάλλοι στρατιώτες όμησαν κ' αυτοί φοβεροί κατά τών Γερμανών που ήσαν τροπαιοφίλοι.

Οι Γερμανοί πάλι εφαντασμένοι, απεικαιομένοι, μη ξέροντας άκριβώς τή δύναμη τών έπιτιθεμένων, άρχισαν να ύποχωρούν προς τó δάσος.

Ο Ροβέ, βλέποντας αυτό συγκέντρωσε και πάλι τούς στρατιώτες του κ' έτοιμάστηκε να έξακολούθη τήν πορεία του. Τά γάλνια του έλαμπαν, άστραφταν στο φεγγαγιό τó φώς και ο λοχίας είναι πάλι περθιανός άφου τού είχε παρουσιαστεί μιὰ τόσο λαμπρή ευκαιρία να λάβουν κ' εκείνα τó βάπτισμα τού πυρός.

Μά τή στιγμή εκείνη ο θάνατος τόν παραμόνευσε στο σκοτεινό λόγγο. Ένας Γερμανός στρατιώτης, κρυμμένος πίσω από ένα δέντρο, σημάδεψε ίσως στο σημείο που άστραφτοκοπούσαν τά χρυσά γάλνια τού λοχία. Μιά σурτή τουφεκιά άντήχησε και ο γενναίος λοχίας καλύτερης κατά. Τά όλόχρυσα γάλνια του, που έγναν άφορη ή νίκης, γίνονταν τώρα άφορμή τού θανάτου του.

— Πάρτε αυτό τó έγγραφο, ψιθύρισε έσφυχώντας στους στρατιώτες του που τόν πλησίασαν, και πηγαίνετε στο Σατό-Ρεντόν.

Και τó ώροτο παλληκάκι έσφύρησε. Μιά Όλύμπια γαλήνη άπλώνονταν στο πρόσωπό του κάτω από τó φώς τού φεγγαγιού. Τά γάλνια του άστραφταν στα μανίκια του...

ΥΒΟΝ ΝΤΕ ΛΑΣΑΠΕΛ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Ο κεραυνός, φαίνεται, ότι έχει κ' αυτός τής προτιμήσεως του. Χτυπά δηλαδή ώρισμένα είδη δένδρων, ενώ άλλα ούτε τα έγίγει καν.

— Οι άρχαίοι έλληνες είχαν σχετικούς τήν ιδέα πώς ή δάφνη άπομακρύνει τόν κεραυνό. Οι σημερινοί Εύρωπαίοι νομίζουν ότι ο κεραυνός δέν χτυπά ποτέ την δειά.

— Ένας Έλβετός, που ζούσε στη νότιο Γαλλία και παρηκολούθησε τήν πτώσι 170 κεραυνών καθήγησης τήν άκόλουθη στατιστική:

— Επί 170 δένδρων που χτυπήθηκαν από τόν κεραυνό ήσαν: 54 βαλανιδιές, 24 λεύκες, 11 τιτιές, 11 καρυδιές, 10 έλατα, 7 όσιές, 6 πεύκα, 6 κυπαρίσια, 5 άγλαδιές, 4 βερυκοκκιές, 4 κερασσιές, 3 καστανιές, 2 ροδακινιές, 2 μηλιές, 1 μουριά, 1 άκακία, 1 σικιά, 1 πορτοκαλιά, 1 λεμονιά, 1 έλιξ, 1 σμύδα και 1 χαμόδεντρο.

— Από τίζ παραπάνω παρατηρήσεις του, ο Έλβετός αυτός έβγαλε τó συμπέρασμα, ότι ο κεραυνός δέν χτυπά τά πιο ψηλά δέντρα, όπως πιστεύουμε, άλλα ώρισμένα είδη δένδρων...

— Τ' άρχαιότερα δέντρα τού κόσμου είναι 6 βαλανιδιές, ή όποιες βρίσκονται σε τρία γαλλικά κοιμητήρια κ' έχουν ήλικία χιλίων έτών έκάστη, και 7 πλατάνοι εύρισκόμενοι στην Κωνσταντινούπολι!

— Όταν ο κεραυνός χτυπήσει ένα δέντρο, χωρίς να τó κάνη, τότε τó δέντρο αυτό γίνεται πιά μακρόβιο! Η 6 βαλανιδιές τών γαλλικών κοιμητηρίων, που άναβράμε πιά πάνω, και τά 2 από τά 7 πλατάνια τής Κωνσταντινουπόλεως, έχουν χτυπητή πολλές φορές στην κορυφή τους από τόν κεραυνό, χωρίς να καούν.

— Πόσο κομίσαστε; Ο μεγαλύς Γάλλος φιλόσοφος Παγκόλ έλεγε πώς οι περιστεριές από τούς άνθρώπους κοιμούνται τά μισά χρόνια τής ζωής τους.

— Αν θέλει όμως κανείς να ύτολογήσει άκριβώς τή διάρκεια τού βένου σ' ολόκληρη τή ζωή του πρέπει να λάβη υπ' όψη του όχι μόνο τόν βένο τής ώριμου ήλικίας αλλά και τής νηπιακής, τής παιδικής και τής έφηβικής.

— Τό νήπιο π.χ. κοιμάται όλο τó ήμερο-νύκτιο άδιάκοπα και ξυνά άπό τόν ήμερο και τή νύκτα.

— Τό παιδί πολύ πριν γίνη έφηβος κοιμάται 12 14 ώρες τó ήμερο-νύκτιο. Ο έφηβος κοιμάται 10 12 ώρες και ο άνδρας 6-7 ώρες.

— Όποτε ο μέσος όρος τού χρόνου που κοιμάται κανείς είναι τó 1/3 τής ζωής του!

— Ένας άνθρωπος δηλαδή που έζησε 70 χρόνια, έξέδωσε 24 χρόνια βένου!...

— Νά τώρα και μιὰ περιεργή στατιστική ένός Άγγλου κοινωνιολόγου, σχετική με τίζ άβολιές όλης του τής ζωής:

— Έσπούδατε 3 χρόνια, διασκεδάσατε 8, ήχολούμη με τήν καθοριότητά μου 3, έρωγα 6, κουβένταξα 3, περιπατούσα 5, μιλούσα 7, κοιμούμην 24 και έργαζομην 11 χρόνια!...

— Ας έρωθωμν τώρα σ' ένα άλλο πρόβλημα. Στο διάστημα τών 70 έτών που ζή ένας άνθρωπος τι τρώγει και τι πίνει;

— Ύπαρχουν άνθρωποι που τρώνε μισή και μιὰ όκά ψωμί τήν ήμέρα. Ο μέσος όρος όμως τού ψωμιού που τρώγει ένας μέσος κοινωνικής τάξεως άνθρωπος είναι 160 δράμια τήν ήμέρα, 146 όκάδες δηλαδή τó χρόνο και 10.220 όκάδες στα 70 χρόνια!...

— Χορταρικά και όσπρια: Άν ύποτεθή πως ένας άνθρωπος τρώγει 150 δρ. χορταρικά και όσπρια τήν ήμέρα, σ' ένα χρόνο θέλει 136 όκάδες και σέ 70 χρόνια 9.520 όκάδες.

— Κρέας: Κατά μέσον όρον ένας άνθρωπος μέσης κοινωνικής τάξεως, τρώγει 100 δρ. τήν ήμέρα. Σ' ένα χρόνο συνεπώς τρώγει 91 όκάδες και σέ 70 χρόνια 6.370 όκάδες.

— Γάλα: Κατά μέσον όρον ο άνθρωπος πίνει 75 δρ. γάλα τήν ήμέρα, 68 όκάδες δηλαδή τó χρόνο και 4.760 όκάδες σέ 70 χρόνια.

— Άλάτι: Ο άνθρωπος τρώγει κάθε μέρα 15 δρ. άλάτι. Καταναλώνει συνεπώς 13 όκάδες τó χρόνο και 910 όκάδες σέ 70 χρόνια.

— Φρούτα: Ύποτίθεται ότι ο άνθρωπος μέρα με τήν ήμέρα τρώγει 50 δρ. φρούτα, ώστε σέ 1 χρόνο τρώγει 45 όκάδες και σέ 70 χρόνια 3.192 όκάδες.

— Τι πίνει ο άνθρωπος; Άν ύποτεθή ότι ο άνθρωπος πίνει μέρα με τήν ήμέρα μισή όκά κρασί και νεό, έχουμε 182 όκάδες σ' ένα χρόνο και σέ 70 χρόνια 12.740 όκάδες!...

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΠΩΣ ΜΕΤΡΙΕΤΑΙ Η ΑΓΑΠΗ

Ο περιφνημος Γάλλος σατυρικός Σαμφός συνήθιζε να λέη:

— Γνώρισα στη ζωή μου όλων τών έθνηκοτήτων τίζ γυναίκες. Η Ίταλίδα πιστεύει πώς την αγαπά ο φίλος της όταν τόν δει να κάνει ένα έγκλημα γ' αυτήν. Η Άγγλίδα, όταν ο φίλος της κάνει προς χάριν της μιὰ τρέλλα, Όσο για τή Γαλλίδα, πειθαίται για τήν άγάπη τού φίλου της όταν τόν δει να κάνη μιάν... άνοησία!...